

M Ö Ö B E L

DETAILIDESSE
püüti tuua
viiteid rah-
vuslikkusele.

need vormid omavad eluõiguse käsitöös ja ruumikunstis vähemalt võrdselt muude väljast laenatud vormidega.” (Remmel, A. “Otstarbekohane ja ilus kodu”, Trt, 1932)

August Volbergi rahvuslikud ja mõõdukad lahendused. Lahendusena nägi Remmel ruumi- ja mööblikunstis püüdlemist vastavalt inimese võimetele ja võimalustele esmajoones moodsa ja otstarbeka “hea kunsti poole”. Viimase najal võib siis süveneda ka oma rahvapärandisse.

“Loodame, et nõnda suudame kord anda rahvaste kultuurvarade kogule ka omalt poolt juurde midagi head ja omapärast, täites seega rahvuse olemise sügavamat mõtet,” tõdes Remmel ennustuslikult.

Rahvuslikkuse ja omamaise mööbli juurdumise eest kandis juba 1920.-1930. aastate vahetusel hoolt Asunikude, Riigirentnikkude ja Talupidajate Põllumajandusliidu Ehitus-talitus. Selle väljaandeis “Maaehitusi” kasvatas arhitekt August Volberg näiteks oma kavandite abil rahvast hindama mööbli juures mõõdukat, asist rahvuslikkust ja toekust ning käsitööd. Siit pidi tulema vasturohi juhusliku, kuid kalli mööbli levikule.

“Meie vabrikumööbel on aga tihtipeale maitsetu ja ei sobi kuidagi meie maaelamute avarate ruumidega ja nende sisseadete iseloomuga, seepärast pole sugugi sünnis soetada maale vabrikumööblit, mis pealegi üsna kallis,” nentis Volberg väljaande II osas. (“Maaehitusi II”, Tln., 1930)

RAHVUSLIKU mööbli võidukäigu näiteks on Edgar Velbri loodud rahvuslike elementidega kapp. FOTO: ARHITEKTUURIMUSEUM